

revisorernes Side. Jeg har ikke været beredt paa, at dette skulde komme for nu, da det paagældende Statsregnskab jo ikke er opført paa Dagsordenen for i Dag. Jeg skal derfor her kun udtale, at jeg ikke er ganske enig i den Udtalelse, som den ærede Ordfører her fremsatte paa Udvalgets Begne, om jeg end paa den anden Side heller ikke fuldt ud slutter mig til de Udtalelser, der falder i Landstinget. Jeg mener nemlig, at der vil være god Grund til at ønske en noget anden formel Affattelse af Statsrevisorernes Betænkninger, end der nu findes Sted, saa at de kunne blive lettere tilgængelige for Tingets Medlemmer, i Stedet for, at man nu faar et omfattende Bind, som man skal pløje igennem, men som de fleste ærede Medlemmer vistnok ikke finde det Umagen værd at pløje igennem. Kunde man komme til en anden formel Affattelse, som, uden at give Afkald paa noget væsentligt af Indholdet, udsøndrede klart og bestemt de Afsnit, der frembyde virkelig Interesse ved de Spørgsmaal, der ere restte af Statsrevisorerne, vilde jeg betragte det som et ikke ringe Fremskridt. Da jeg imidlertid som sagt ikke har været forberedt paa i Dag at komme ind her paa, skal jeg indskrænke mig til denne almindelige Anthydning. — Over for de foreliggende Indstillinger skal jeg fatte mig overmaade kort, idet jeg tror, at disse Spørgsmaal nu kun have grumme ringe Interesse for Tingets Medlemmer. Det store Flertal af Tingets nuværende Medlemmer have jo ikke nogen personlig Erindring om de paagældende Spørgsmaal, og uden en saadan personlig Erindring om Spørgsmaalene og om den Tid, de vare for, vil det være ret vanskeligt at danne sig en bestemt Mening om dem og trænge ret ind i dem. Der er jo derhos nu hengaaet saa lang Tid efter Afleggelsen af det første af disse Statsregnskaber, nemlig omtrent 18 Aar, og efter de to andre Statsregnskaber 14 og 15 Aar, saa at disse Spørgsmaal i det hele ingen aktuel Interesse have. Det kan ganske vist siges, at flere af Spørgsmaalene have en mere principiel Karakter, men det maa dog fastholdes, at hver af dem tillige er saa nøje knyttet til de særlige faktiske Omstændigheder, hvorunder de fremkom, at man uden Kendskab dertil næppe vil kunne komme til en Afgørelse af Principperne, ligesom det er lidet sandsynligt, at lignende Spørgsmaal ville komme for under tilsvarende Omstændigheder i Fremtiden. Naar den ærede Ordfører udtalte sig, som det forekommer mig, med en vis Irritation over for en enkelt

Udtalelse fra min Side i Betænkningen over Statsregnskabet for 1878—79, nemlig de Ord, at det er ubestrideligt, at Folketinget i 18 Aar faktisk har ladet de omstridte Udgifter passere, saa overraster dette mig noget. Udtalelsen er fra min Side virkelig meget uskyldig, og jeg har ikke villet lægge nogen særlig Braad eller Pointe deri, men kun villet betone det Faktum, at man i 18 Aar har ladet denne Sag ligge uden at gøre noget ved den, hvilket synes at tyde paa, at der ikke kan være nogen særdeles levende Interesse for Sagen. At man alligevel nu søger at komme til en endelig Afgørelse, kan jeg forstaa, thi det er formelt i sin Orden, men det er ogsaa kun fra et rent formelt Synspunkt, at jeg tror, at Sagen nu frembyder nogen egentlig Interesse. Man ønsker blot at komme à jour med Statsrevisionens Betænkninger over hele denne gamle Række af henlagte uafgjorte Regnskaber. I reel Henseende kan jeg ikke se, der vindes noget ved de Afgørelser, som det ærede Flertal foreslaar. Man vil ikke komme i Overensstemmelse med de Beslutninger, der alt ere vedtagne af det andet Ting, og for saa vidt Indstillingen for en væsentlig Del gaar ud paa ikke at give Decharge, kommer man i Grunden lige saa vidt som hidtil. En Afgørelse vil kun være truffen, naar man udtaler, at man nu giver Decharge, særlig i Betragtning af, at Spørgsmaalene ligge saa langt tilbage i Tiden og ikke mere have aktuel Interesse. — Da man, som berørt, i 18 Aar ikke har givet Decharge, frembyder Spørgsmaalet efter min Formening ikke særlig Interesse. Jeg skal derfor ikke gaa ind paa de enkelte Spørgsmaal, men henholde mig til mine almindelige Udtalelser om, at jeg, naar jeg efter saa mange Aars Forløb ser tilbage paa disse Spørgsmaal, nu vel kan tage en anden Stilling til flere af dem, end jeg maaste umiddelbart efter Regnskaberne Fremkomst vilde have taget, men jeg kan i ethvert Tilfælde ikke komme til et saa forandret Standpunkt, at jeg kan slutte mig til Flertallets Indstilling. Jeg kan indrømme Flertallet, at der paa enkelte Punkter ikke er Grund til at fastholde de Beslutninger, som det andet Ting i sin Tid har taget, men det vil ikke have nogen Interesse at komme til en Afgørelse, som hverken udtrykker Folketingets eller Landstingets Standpunkt, men ligger imellem dem, og jeg har derfor ikke stillet noget særligt Forslag i saa Henseende. Over for Flertallets Indstilling har jeg derfor kun fundet Anledning til at opstille den, at jeg tilraader at vedtage den samme Indstilling, som